

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO XXXVII (31)
Štev. (No.) 39

ESLOVENIA LIBRE

BUMOS AIRES
28. septembra 1978

„Puebla“ in kar je za njim

Od 12. do 28. oktobra bo v mehiškem mestu Puebla de los Angeles tretje splošno zasedanje latinskoameriškega episkopata. Škofje iz vseh držav tega področja se bodo zbrali, da proučijo vprašanje „Evangelizacije latinske Amerike v sedanosti in v bodočnosti“. Okoli tega zasedanja se že dalj časa suče polemika, v katero posegajo ne le škofje in verniki kontinenta, v katerem se nahaja največje število katoličanov, temveč tudi predstavniki Cerkve z drugih kontinentov, katoliško in nekatoliško časopisje, versko ali brezversko ali celo protiversko usmerjene skupine, ki vsaka že v naprej odobrava, kritizira, osporava ali predlaga kaj in kako naj škofje sklenejo na zborovanju, že splošno znano pod enostavnim imenom „Puebla“. Za kaj pravzaprav gre?

Spomnimo najprej, da je to že tretje zasedanje latinskoameriških škofov. Prvo je bilo leta 1955 v brazilskem mestu Río de Janeiro; drugo leta 1968 v Medellinu, in iz tega so izšli poznani (ali naj bi zapisali zloglasni?) medlinski dokumenti. Na sedanjem oktobrskem zasedanju naj bi prav na podlagi dosedanjih izkušenj zastavili nove korake za doseg nenehne cilja: peljati latinskoameriške narode na pot h Kristusu.

Pa se povrnimo k Medellinu. Bil je čas po drugem vatikanskem koncilu, ko so razni vetrovi premetavali sem in tja mnogo stvari v Cerkvi. Na Medellinskem zasedanju je prihitel papež Pavel VI., in škofje so proučili in sprejeli vrsto dokumentov, ki so se nanašali tako na liturgijo, katehezo, pa tudi vzgojo in socialna vprašanja. Ta zadnja snov je rodila polemiko, ki se nadaljuje še na „predvečer“ tretjega zasedanja. Mnogi so namreč vzeli cerkveni dokument in ga tolmačili vsak po svoje. Tako je „Medellin“ bil izgovor za razne revolucionarne podvige, oboževane nastope, upore znotraj in zunaj Cerkve. Neki bolesten pluralizem (spolnoma razumljiv, če upoštevamo stoletno zaprtost Cerkve v Latinski Ameriki, in idejne tokove, ki se tu preplavljajo) je popolnoma izneveril, kar je bilo prvotno sprejeto le kot pastoralna smer, ki naj upošteva socialne razmere kontinenta in skuša olajšati težak položaj tukajšnjih ljudstev.

Spočela se je takojmenovana „teologija liberacije“ (osvobojenja), ki si je „osvobojenje“ razlagala kot nastop z orožjem v roki proti vsakršni vladi, ki ne bi odgovarjala željam teh „razsvetljenih“ kristjanov. To je bila patološka stran problema, in resnici na ljubo je treba povedati, da je mnogo teh zablod bilo sad levičarskih infiltracij, tujih (zlasti evropskih) posegov v konkretne položaje, ipd. Zaman so bili opomini škofov, da je edino pravo osvobodilno Kristusovo osvobojenje od greha, ne pa socialna krvava revolucija.

A napišimo še par vrst o svetli strani Medellina. O tisti, ki se je ne omenja v časopisju in ki o njej ne debatirajo razne zainteresirane politične skupine. Tu vidimo osvobodilne katoliške Cerkve, prebujenje verskih skupin, ki delajo na kulturnem in socialnem, a zlasti na katehezi in polju; pomlad duhovniških in redovniških poklicev, kot jih kontinent že leta in desetletja ni poznal... Prenovljenje liturgije, množična udeležba vernikov in njih aktivno sodelovanje pri obredih in zakramentih. A to ni senzacija, in ni zanimivo za svet.

Tako pridemo do zborovanja v Puebla z vso žalostno in bogato zapuščino Medellina. In predno se je zasedanje sploh začelo, vidimo javnost razdeljeno na dva dela. Eden teh je Cerkev, in vsi ki so v njej združeni z brati in sestre, ki pričakujejo od zborovanja novih smernic in pastoralnem delu, novih vzpodbud, novih metod v delu za razširjenje Kristusovega kraljestva v deželah, kjer vsa srca utripajo s krščanstvom, a so ti utripi včasih prepojejni še s poganstvom, včasih z material-

KOMU GRE OČITEK NEODGOVORNOSTI

V zadnji številki našega lista smo poročali o tatvini v cerkvi sv. Trojice nad Vrhniko. Tat ali tatovi so odnesli umetnine (med drugim tri slike iz druge polovice 17. stoletja), ki so bile kot kulturno-zgodovinski spomeniki pod zaščito Zavoda za spomeniško varstvo. O kraji sta poročala tudi ljubljansko Delo in Dnevnik z dne 31. avg. Poročilo v Dnevniku pa je bilo tako, da posredno meče odgovornost za krajo na dekana na Vrhniki. V odgovor je Družina z dne 17. septembra objavila članek z gornjim naslovom, ki ga ponatiskujemo v celoti:

Zapisi o izropani cerkvi so bolj spodbudna pridiga k budnosti in pozornosti (prim. Dnevnik, 31. avg.), izpraševanje vesti vsem o neodgovornem odnosu do družbene samozaščite, do stvari, ki so „last nas vseh“. Izropana cerkev na Vrhniki naj bi bila primer, da bi boljšega ne našli, „če želimo govoriti, kako smo včasih malomarni do imetja, ki je last nas vseh.“

Glej, torej, vrhniški dekan, upravitelj in varuh vrhniških cerkva, svojo malomarnost! Tako vpijejo medvrstični glasovi Dnevnikovega zapisa. Pa je resnica povsem drugačna. Kdo je bolj zavzet, da se zavarujejo „kulturnozgodovinske vrednote“, kolikor se te kažejo v cerkveni umetnosti, kot so zavzeti naši župniki? Ni ustanove pri nas (tudi Spomeniško varstvo ne!), ki bi jim v tem bila tekmeč. To lahko potrjuje vsi iskreni zastopniki pokrajinskih zavodov Spomeniškega varstva. Vsaj župnikom ne gre očitati, da so „premalo odgovorni in premalo pozorni“ na umetnine v svojih cerkvah. Levji delež imajo pri ohranjanju in vzdrževanju cerkva in dragocenih umetnin. S prostovoljnimi darovi, ki jih zberejo verniki, popravljajo in prenavljajo podružnice, v lastni režiji preslikavajo „kulturnozgodovinske vrednote“, ki so „naša skupna last... ustavna pravica in trajna naloga vseh nas“, vrednote, za katere naj bi bilo več „budnosti in dovezetnosti“. Lep nauk v Dnevniku, ki v našem primeru tudi najbolj „ovčjega“ človeka vrže v precep, kakor hitro spregleda stvarnost.

„Pred leti sem popravil prav to cerkev sv. Trojice. Treba je bilo zbrati nekaj manj kot petdeset milijonov starih dinarjev. Prenovili smo jo. Toda še žebnja nismo smeli premakniti na vratih, kaj šele, da bi jih zamenjali z močnejšimi. Z notranje strani so bili železni zapah, specialne ključavnice. Nasilnež je vdrl skozi vdlane ploščice

stičnimi tendencami, včasih pa le z nevednostjo ali nezanimanjem.

Drugi del pa je tisti, ki je že skušal (in se mu je včasih posrečilo) izriniti Medellin v lasten prid, ki ima kaj malo opraviti s Cerkvijo in katehezo. Zato si je kaj lahko razložiti silen pritisk, ki se po javnih občilih ali drugače izvaja, da bi iz Puebla izšli revolucionarni dokumenti, novi pozivi k „liberaciji“, napotki ki naj bi dvignili v socialen odpor narode latinske Amerike. Omenimo ob tem, vsaj v kratkih besedah, kakšen je današnji latinskoameriški položaj. V teh državah resnično vladajo težke socialne okoliščine. Brezposelnost, bolezn, lakota, nepismenost. Škofje se tega zavedajo. Zavedajo se, da ta položaj ne more dolgo trajati, da so prav dane okoliščine krive, da z lahkoto prodira brezverska komunistična infiltracija. Zavedajo se, da je tudi mnogo takih, ki se imajo za kristjane, krivih, da se položaj ne spremeni. Zato Medellin, s temi pozivi k socialni pravici, zato napotek, naj se spremenijo družbene strukture, ki niso vredne človekovega dostojanstva. A tudi zatrdilo, da to ne more biti povod za oboževan nastop, ki tudi sicer ne bi nič zboljšal težkega položaja. Zato je pričakovati tudi, da bo Puebla nadaljevala začrtano smer, a še z večjim poudarkom, da je treba prekvasiti celotno družbo, jo prežeti s krščansko miselnostjo, ki bo edini porok pravih in temeljitih sprememb.

A ne moremo tudi mimo pojava, ki je svojevrsten in tudi žalosten. To je pritisk, ki se na latinskoameriško Cerkve izvaja s strani evropskih in severnoameriških cerkvenih krogov. Ti so zadnje čase ostro napadli latinskoameriško škofovsko konferenco, in zlasti prvotni dokument, ki naj ga proučujejo

na vratih...“ Dekana Prestorja je tatvina prizadela. Nekaj kipov in slik je shranil v župnišče, kjer jih prenavljajo. „Ali naj vse znosimo v muzej — na varno?“

Na misel mi prihaja župnik iz Notranjske. Pred leti so mu izropali cerkev. Obiskal sem ga. Jokal je. Bled mi je pripovedoval: „Slik ni več in bogve, če se vrnejo.“ Župnik na Štajerskem: „Najbolj dragocene kipe sem shranil v svojo spalnico, samo tako jih lahko zavarujem.“ S ponosom mi je razkazoval to galerijo kipov in slik, povedal zgodovino slehernega, pojasnjeval poteze — baročne, gotske, renesančne — o avtorjih in letnicah nastanka.

„Ali naj vsa vrata zazidamo? Nasilnežem je vse mogoče. Naj vpeljem alarmne naprave? Pri sv. Trojici ni elektrike, ob novi tarifni postavki za prodajo električne energije pa tudi ne kaže vpeljavati električne mreže. Kdo bo izplačeval vsote za „neuporabno energijo“, za energetski prispevek? Poleg račun za podružnico v Veliki Ljogjni: osnovni davek blizu trideset tisoč starih dinarjev plus 48 procentov energetskega prispevka, če bi pa kakšenkrat obrnil šalter, bi vsota narasla še za uporabljeno energijo. Pomisli, da je v župniji sedem podružnic, ki imajo električni priključek; četudi enkrat samkrat ne uporabim električnega toka, je vsota velika, k temu pa se še pridruži trofazni odjem v župniški cerkvi — kaj bi govoril! Zakon je izenačil podružnico s tovarno, trafiko, pa si nekatere podružnice ne morejo ene same sveče oskrbeti s svojimi „produkcijскими sredstvi“, ki jih kratkomalo ni. Razen tega pa jih je še treba vzdrževati — to „last nas vseh“, te naše kulturnozgodovinske vrednote, ki jih silimo restavrirati, da bi se pobahali pred turisti in dajali vtis, kako prizadeta je družba za ohranjanje cerkvene umetnosti.“

v Puebla. Geslo teh svojevrstnih kritikov, zlasti evropskih teologov, je bilo: „Niti koraka nazaj od Medellina“. Oni zahtevajo, naj bo latinskoameriška Cerkve bolj „revolucionarna“, naj se kompromitira s socialnim odporom, naj škofje stopijo na čelo vrst, ki se borijo proti obstoječim vladam in proti danemu položaju. To je sad tako nepočenosti, kakor podlega levičarski propagandi. In pri tem bi se tudi vprašali, kaj ti gospodje storijo konkretno v prid latinskoameriških narodov razen tega, da jih ščuvajo v upor, kjer bi ljudje prelivali kri bratov, medtem ko bi oni lahko prelivali le solze in tinto. Kaj tisti, ki s prstom kažejo, češ, zakaj ta škof, ki je bolj napreden, nima odgovornejšega mesta na zasedanju, zakaj oni ni bil izvoljen v delegacijo, kaj store v razvitih državah, zlasti v ZDA, da bi te uvedle bolj ugodne trgovske in socialne pogoje v razmerju do zaostalih držav?

Vsa ta ščuvanja so žalostna, a so tudi nevarna. Skušnjava ostrejšega nastopa je spričo danih okoliščin velika. In del latinskoameriške Cerkve se včasih tudi nevarno nagiba k raznim socialno političnim strujam. Tem je veljal papeški poziv v katehezi z dne 20. septembra, ko je ponovno zatrdil Janez Pavel I. že poznano stališče Cerkve, da med marksizmom in krščanstvom ne more biti sodelovanja.

12. oktobra se bo začelo zasedanje v Puebla. In vsa latinskoameriška Cerkve moli, da bi Bog razsvetlil pastirje, da bi njih odločitev rodila stoteren sad. Med žlahtnim žitom, ki ga bo Puebla obrodil, bo tudi ljulka. A to naj ne skrbi. Saj nam Kristusova beseda o tem jasno govori.

—e.—

Para olvidar un triste pasado

La interrupción de un miembro de Amnesty International al ministro Martínez de Hoz durante su disertación ante empresarios norteamericanos en el World Affairs Council de Los Angeles, brindó la oportunidad de formular significativas precisiones sobre el terrorismo al representante argentino.

“Hay que empezar por comprender la situación, hay que entender los orígenes y por eso con mucho gusto puedo explicar lo que padeció la Argentina en los últimos ocho o diez años” — comenzó replicando el doctor Martínez de Hoz. Reseñó al respecto: “Todo empezó con secuestros que alcanzaron un nivel tan importante que prácticamente todas las compañías norteamericanas, por ejemplo, debieron retirar sus ejecutivos del país para evitar una situación donde los mismos podían ser asesinados si es que enormes recompensas no eran pagadas, o aún así”.

El ministro concluyó sosteniendo ante el cerrado aplauso de su auditorio: “El pueblo argentino entiende que tiene derecho a defender esa sociedad frente a los terroristas y asesinos que la atacan”.

K elektriki, popraviljanjem, prezidam, preslikavanjem, prekrivanjem, restavriranju tiste „učinkovite alarmne sirene“, katere cena je ničeva „v primerjavi z morebitno škodo“ — pa smo v precepu s pametjo, ko nas na koncu še zadene očitek preproste malomar-

nosti, premajhne odgovornosti, sklicujoč se na „ustavno pravico in trajno nalogo“ tistih, ki s prstom niso mignili za varnost in ohranjanje „skupne lasti“. Polni so le besed v neskončnem razponu humanističnih in socialističnih gesel. Jože Zadravec

Draga 1978

V „Peterlinovi dvorani“ Društva slovenskih izobražencev v Trstu je 1. septembra predsednik društva Sergij Pahor predstavil predavatelje in sodelavce „Okroglo mize“ letošnje prireditve, „Draga 78“. Prof. France Bučar s temo „Odnos med ideologijo in demokracijo“. Predavatelj je bil med revolucijo v partizanskih vrstah in je kot tak sodeloval pri vkorakanju v Celovec ob koncu svetovne vojne. De nedavnega je bil profesor za javno upravo na ljubljanski univerzi, sedaj pa se odpravlja na predavateljsko mesto v Holandijo.

Msgr. Anton Ilca dela v ruskem centru v Bruslju, odkoder sledi življenju kristjanov v Sovjetski zvezi, naslov njegove teme: „Od poskusa totalnega uničenja do zarje novega krščanstva“.

Pri „Okrogli mizi“ Ob dramatični 30-letnici: kominform in slovenstvo so sodelovali dr. Jože Pirjevec, zgodovinar, univ. profesor v Trstu, šolnik prof. Maks Šah, časnikar Stojan Špetič in dr. Zorko Harej.

Svečano odprtje Drage 78 je bilo v Finžgarjevem domu na Opčinah 2. septembra popoldne; sledilo je predavanje prof. Franca Bučarja, ki je v začetku pojasnil, da bo podal teoretični model države, ki ni apliciran na nobeno današnjo državno tvorbo. V nadaljevanju je nakazal perfektni model totalitarne tvorbe, ki bi ga lahko publika primerjala s katerokoli diktaturo od Japonskega morja preko Moskve do Panonskega morja, domovine predavatelja. Ta teoretska družba, ki si prisvoji neko ideologijo, a) odklanja vsako drugo ideologijo, b) moralno prisili človeka, da začne svobodno pojmovati drugače in končno ploska lastnemu zaslužjenju, c) se ne odreče sili, ako državljani ne sledi slepo, tudi ni dobro državljanu, če preveč misli, č) si lasti legitimacijo nezmožnosti in zahteva popolno pokorščino, ker so ukrepi nezmožljivi.

K debati so se oglasili Franček Križnik, Vinko Olšak, Franc Jeza, vendar ni prišlo do prave razprave zaradi pomanjkljive stvarnosti. Očitek je bil, da je predavatelj govoril večinoma o ideologiji, nič ali pa malo o zvezi med ideologijo in demokracijo.

V nedeljo dopoldne je bilo predavanje msgr. Antona Ilca, v katerem je podal pretresljivo sliko preganjanja ruske Cerkve v Sovjetski zvezi. Prav žalostno je dejstvo, da v SZ v 60 letih komunističnega režima ni izšlo niti 10 verskih knjig. Postavil pa je zanimivo tezo o SZ: Cerkve ima možnost eksistence le, ako koristi državi. Pred popolnim propadom je Cerkve v SZ rešila ravno druga svetovna vojna, ko jo je Stalin poklical v pomoč v „narodni vojni“ proti Nemcem. Po Stalinovi smrti in pri začasnih odjugi, je bil Hruščev, ki je dal spet zapreti dve tretjini cerkva, ki jih je Stalin med vojno dopustil odpreti. Pri zanimivi debati se je med drugim oglašil tudi tržaški advokat dr. Berdon z mnenjem, da bi bilo drugače, če bi Cerkev hotela leta 1917 sodelovati v revolucijo; predavatelj je to zavrnil, ker so boljševiski hoteli Cerkev takoj fizično uničiti, kar je onemogočilo vsakršen morebiten kompromis.

Popoldansko „Okroglo mizo“ je začel prof. dr. Jože Pirjevec (član Italijanske socialistične stranke in bolj na Titovskih pozicijah, op. ur.), ki je podal zgodovinski potek in razlage za izključitev SFRJ iz Kominforma. V svojem poldrugournem referatu (prireditelji Drage so si Okroglo mizo zamislili s štirimi 20-minutnimi referati in obširno debato, op. ur.) je navedel kot najvažnejši razlog, da je Stalin želel, naj se Tito in partizani borijo samo proti okupatorju, dočim je Tito vztrajal na revoluciji od vsega začetka z nekaterimi taktičnimi potezami za prikrivanje namena. Kasneje je predavatelj zašel v protislovja, ker je nekajkrat omenil „Narodno-osvobodilno borbó“, namesto, da bi obstal pri revoluciji, kot je pravilno nakazal v začetku predavanja.

Časnikar Stojan Špetič, član Italijanske komunistične partije, ni poudaril, da je prelom s Kominformom kriv za upadanje števila Slovencev v Italiji. Krivdo je bolj iskal v izsiljevanju in ekonomski šibkosti.

Prof. Maks Šah je opisal slovensko šolstvo od leta 1945 naprej. Po statističnih podatkih, ki jih je obširno navajal, ni doprinesel veljavnega argumenta, da bi le prelom Kominforma s Titovci pomenil velik prelomni osip slovenskih šolarjev. Podrobno je predavatelj omenil zavezniško vojaško upravo, imenoval celo imenoma tri zavezniške častnike, ni pa, žal, omenil dr. Srečka Barage, brez katerega verjetno na Tržaškem in Goriškem slovenskih srednjih šol ne bi bilo.

Dr. Zorko Harej je referat močno skrcil, zaradi pomanjkanja časa in je tako samo nakazal nekaj problemov, npr. problem Kanalskih Slovencev, ki so leta 1942 zapustili svoja ognjišča in odšli v Nemčijo. Pokazal je tudi na težko napako KPS, ki je „odsvetovala“ sodelovanje z zavezniki v letih 1945 do 1948, zaradi česar so vsa važnejša mesta dobili Italijani.

Pri debati, ki se ni mogla zaradi pomanjkanja časa bolj razviti, je pisatelj Boris Pahor opozoril na lažnost komunističnega internacionalizma, komunist Špetič je v odgovor zagovarjal stališče komunistov, češ da nudijo pomoč Slovencev, a na Pahorjevo izjavo, da matična Slovenija ne podpira vseh zamejskih Slovencev, je specifično odklonil odgovor.

Udeležencev, večinoma intelektualcev je bilo kot prejšnja leta okoli 200. Iz domovine jih je bilo bolj malo, toda skoraj vsi so posegli v debato. Iz izseljenstva pa so bli dr. L. Sirc iz Anglije, V. Levstik iz Rima, V. Čekuta, g. Tone Zrnc in dr. P. Urbanc iz Kanade. Predavali oder je bil okrašen s slovenskim šopkom, a pri slovenski trobojnici so bile, žal, barve narobe postavljene. Novo za Drago 78 je, da je Tržaški Primorski dnevnik o njej poročal časnikarsko konkretno brez pristanskih komentarjev, četudi „Draga 78“: ni bila nič manj pluralistična kot prejšnja leta. Ljubljansko Delo pa „Draga 78“ ni omenilo.

Peter Urbanc

POLITIČNO VRENJE NA BLIŽNJEM VZHODU

EGIPT IN IZRAEL NA POTI MIRU

Medtem, ko sta se egiptovski predsednik Sadat in izraelski predsednik Begin iz Carterjevega Camp Davida po dogovoru o podpisu mirovne pogodbe med Egiptom in Izraelom do konca tega leta vrnila vsak v svojo prestolnico ob velikem navdušenju tamkajšnje države: Sirija, Alžir, Južni Jemen in Libija ter z njimi seveda palestinska teroristična organizacija PLO po štiridnevnem sestanku dogovorile, da bodo storile vse, da do mirovne pogodbe med Kairo in Tel Avivom ne bo prišlo.

Omenjene štiri države so tudi prekinitve diplomatske in gospodarske odnose z Egiptom ter objavile, da smatrajo dogovor v Camp Davidu za nezakonite in neveljavne. Istočasno so se dogovorile ustanoviti skupno politično in vojaško poveljstvo za nastopanje proti Egiptu in Izraelu. V zadevnem dokumentu, ki so ga podpisale nezadovoljne arabske države, se le-te med seboj obvezujejo „okrepiti in razvijati odnose s prijateljskimi državami ter z državami socialističnega tabora, ki ga vodi ZSSR.“

Sirijski diktator Assad je na sestanku dobil navodilo stopiti v stik z zadevi Egipta in Izraela med drugim tudi z Moskvo, da bi podpisnice dokumenta dobile zaslanbo proti dogovoru v Camp Davidu tudi v Kremlju.

Medtem je priletel na razgovore v Saudijevo Arabijo in v Sirijo ameriški zunanji minister Vance, ki pa je po dveh dnevih svojega bivanja v teh državah

izjavil, da ni uspel, kakor je nameraval. Saudijeve Arabija in Sirija se nista hoteli obvezati, da se bosta vsaj vzdržali akcij proti dogovoru v Camp Davidu, če jih že nečeta podpreti. Po Vancejevem odhodu z Bližnjega Vzhoda pa so v Damasku in v Rhyadu objavili, da Saudijeve Arabija in Sirija nista povsem zavrnili možnosti miru z Izraelom, le da „miru po ameriškem vzorcu ne odobravata“.

Jordanski kralj Hussein se je tudi branil pred Vancejem, da se sam ne more odločiti in da se mora posvetovati z ostalimi arabskimi državami.

V to vzdušje je udaril sovjetski diktator Brežnev s svojim napadom na dogovor v Camp Davidu, ki jih je označil za „poskus razbijanja arabske enotnosti.“ Brežnev je govoril v Bakuju v sovjetskem Azerbejdžanu ter je obtožil ZDA, da „hočejo izzvati ZSSR, da bi napravila korake, s katerimi bi poslabšala svoje odnose z ZDA.“ Prav tako je obtožil ZDA, da „v celoti krši dogovor v Helsinkih“, ker da se „vmešava v sovjetske notranje zadeve s svojo podporo sovjetskim disidentom.“

Medtem je izraelska vlada z 11 glasovi proti 2 in štirimi, ki so se vzdržali glasovanja, odobrila dogovore v Camp Davidu. Predvidevajo, da bo dogovore odobril tudi izraelski parlament. Najbolj boleča točka v dogovorih je sklep, da morajo Izraelci izprazniti svoja naselja na Sinajskem polotoku.

Še dolg proces v Nikaragui

SANDINISTI NAPOVEDUJEJO TEROR

Tačas, ko se na Bližnjem vzhodu ponuja temu področju možnost miru, pa v Srednji Ameriki okoli Nikarague ne kaže, da bi se položaj kmalu pomiril. Dasi je Somozovim narodnim stražam uspelo uničiti zadnje marksistično gverilsko gnezdo v mestecu Esteli, se razmere še zdaleč niso pomirile. Skupina gverilcev je iz Estelija zbežala proti severu proti honduraški meji ter se je poskušala prebiti čez mejo na varno v sosednjo državo. Nekaj kilometrov pred honduraško mejo so skupino gverilcev dosegle narodne straže ter je prišlo do hudega oboroženega spopada med njimi.

Somoza, ki je zaenkrat preprečil marksistični udar v državi, pa se še vedno krčevito brani spremeniti svoj diktatorski sistem v vsaj neke vrste

demokracijo, kolikor jo je možno v srednjeameriških državah sploh vpletati. Opozicija, ki se je zbrala iz vseh političnih vetrov in vseh barv, je pripravljena na pogajanja s Somozovo vlado, le s Somozom samim ne. Vsak direktni stik s Somozo opozicija zaenkrat še odklanja.

Medtem si je Somoza deloma utrdil položaj, ko je bilo objavljeno, da v Medameriški organizaciji, ki se je posebej za primer Nikarague zbrala na zasedanju v Washingtonu, ni uspel vnezuelski predlog o obsodi Somozovega režima in podpori marksističnim sandinističnim gverilcem. Večina ameriških držav se je ustrašila nove Kube v Nikaragui ter je glasovala proti vnezuelskemu predlogu.

Sandinisti pa so kljub svojemu vojaškemu porazu objavili, da z gverilskim vojskovanjem ne bodo prenehali „vse dotlej, dokler Somoza ne bo odstopil in prepustil oblasti ljudstvu.“ Sandinisti se po slabih izkušnjah ne nameravajo več organizirati v vojaške enote in se boriti v utrjenih potojankah proti nadmočnim Somozovim oboroženim silam, temveč nameravajo odslaj naprej izvajati atentate, bombne napade, ugrabitve, umore, z eno besede

izvajati teroristične posamične akcije, kakor je to delala gverila v Argentini, v Urugvaj in drugod po latinski Ameriki in v Zahodni Evropi. Orožje jim bo pošiljala Kuba.

Sandinisti so tudi objavili — kakor so storili pred več kot 30 leti slovenski komunisti —, da bo „vsakdo od opozicije proti Somozi, ki bi poskušal priti v kakršen koli stik s Somozovo vlado, smatran za sovražnika ljudstva in bo z njim zadevno postopano.“ V tem proglasu niso odkrito povedali, da „zadevno postopano“ pomeni smrtno obsodbo, ki jo bodo marksistični sandinisti samozvano izvrševali kakor in kadar se jim bo to zahotelo. Pod nobenim pogojem nočejo postopne odprave Somozove diktature, temveč nasilno spremembo obstoječega reda, da bi mogli zvreči Nikaraguo v sovjetski tabor.

najvažnejših problemih. A upam si trditi, da je osnova tem oblikam ista: demokracija pomeni zanje fingirati razpravljanja, imeti govore, ki le redkokdaj upoštevajo dejanske prošnje in upanja delovnega ljudstva in ne morejo prodreti debele stene, ki loči ljudstvo od vodstva. Rekel bi celo, da smo izdelali dognan sistem, po katerem socialistična demokracija lahko čezdalje bolje zakriva narodu, kar ima za prikriti potrebno. Doslej nedosežen industrijski razvoj, brezpogojno potreben, da dosežemo raven razvitih dežel, naj bi zagotovil neodvisnost države, a pri tem ga ne briga življenjska raven naroda. Stvarnost to dokazuje; a omenjeni sistem nam skuša dokazati nasprotno.

Zamolčuje zgrešene naložbe in s čem krijejo izgube, kako so visoke in kdo je zanje odgovoren.

Glede človekovih pravic ste tudi v svojem zadnem govoru posebej poudarili pravico do dela kot najvišjo pravico. Pozornejša analiza položaja pa bi dovolila ugotoviti, da je pri nas pravica do dela definirana v korist države in ne človeka. Država določa vrednost delovne sile, ki jo namešča, medtem ko delojemalec nima pravice braniti edine vrednosti, edine dobrine, ki jo poseduje. A v trenutku, ko ista država ne potrebuje več delovne sile kakega človeka in si prihrani delovno mesto ali opusti cela podjetja, kdo zagovarja takrat v naši socialistični demokraciji te

Zamolčuje zgrešene naložbe in s čem krijejo izgube, kako so visoke in kdo je zanje odgovoren.

Glede človekovih pravic ste tudi v svojem zadnem govoru posebej poudarili pravico do dela kot najvišjo pravico. Pozornejša analiza položaja pa bi dovolila ugotoviti, da je pri nas pravica do dela definirana v korist države in ne človeka. Država določa vrednost delovne sile, ki jo namešča, medtem ko delojemalec nima pravice braniti edine vrednosti, edine dobrine, ki jo poseduje. A v trenutku, ko ista država ne potrebuje več delovne sile kakega človeka in si prihrani delovno mesto ali opusti cela podjetja, kdo zagovarja takrat v naši socialistični demokraciji te

MEDNARODNI TEDEN

BRITANSKO ZUNANJE MINISTRSTVO je izdalo poročilo o kršenju človekovih pravic v Kambodži. Ugotavlja, da je več tisočih ljudi bilo v Kambodži pobitih brez sodbe, odkar je v tej državi aprila 1975 zavladal komunistični režim. V poročilu britansko zunanje ministrstvo zapiše: 1) Od aprila 1975 je tisoče beguncev pribežalo iz Kambodže pred nasilnimi izpraznitvami mest, splošnimi usmrtitvami in uničenjem kambodških tradicij; 2) Komunistični režim je v velikem obsegu izvršil usmrtitve večine vojaških častnikov in navadnih vojakov, odkar se je polastil oblasti; 3) Razvidno je, da množične usmrtitve pripadnikov bivših oboroženih sil niso bile dejanje maščevanja, izvršeno v pijanosti zmage, temveč vnaprej preračunano in pripravljeno politično dejanje; 4) Večina visokih častnikov bivših oboroženih sil je izginila brez sledu po nastopu komunistične oblasti v Kambodži. — Povsem enako poročilo o razmerah v Titovi Jugoslaviji po 9. maju 1945 in po vrnitvi slovenske narodne vojske bi lahko britansko zunanje ministrstvo izdalo takrat, a je bila, na žalost, zadeva človeških pravic v tisti dobi povsem brezpredmetna za svobodni Zahod.

V VZHODNI NEMCIJI je komunistični režim vpeljal na začetku letošnjega šolskega leta obvezni predmet „vojaška vzgoja“ za vse 14 in 15 let stare šolarje. Tako katoliška Cerkev v Vzhodni Nemčiji kakor protestanti so se javno uprli uvedbi tega predmeta v šole ter pozvali starše, naj „vzgjajajo svoje otroke v duhu miru, ne vojne.“

OD SEDANJH 255 milijonov prebivalcev v ZSSR jih je polovica Rusov, ostalih Slovanov v ZSSR pa je še četrtina prebivalstva. Porast slovenskega prebivalstva pa se je povsem ustavila ter računajo — če ne bo spremembe v tem pogledu —, da bo leta 2000 v ZSSR prevladovalo neslovansko prebivalstvo: Turki, Georgijci, Armenci, Tadžiki, Tatarji in drugi.

Novi papež Janez Pavel I. je dal že več izjav svetovni javnosti, iz katerih je razvidno, da namerava biti odkritih besed, brez ovinkov, jasnih pojmov in da postavlja vsako stvar na svoje mesto.

Tako je minulo nedeljo v nagovoru na 80.000 vernikov in turistov, ki so bili zbrani na trgu sv. Petra, izjavil, da „ljubezen, ne nasilje, je pot, po kateri bo možno zgraditi boljši svet.“ Janez Pavel I. je citiral zadnje besede redovnice Tereze, predno so ji v francoski revoluciji na giljotino odsekali glavo: „Ljubezen bo vedno zmagovita, ljubezen lahko vse stori.“ Papež je poudaril: „To je prava beseda. Nasilje ne more ničesar napraviti, ljubezen pa lahko vse napravi. Vsak posameznik se mora odločiti, kaj lahko stori za blaginjo družbe.“

Nekaj dni prej pa je Janez Pavel I. odločno obsodil tkim. „teologijo osvobo-

IZ ŽIVLJENJA IN DOGAJANJA V ARGENTINI

Ta teden je gospodarski minister Dr. Martínez de Hoz potoval v Združene ameriške države, da se je v Los Angeles udeležil gospodarskega zasedanja World Affairs Council. Ko je tam razlagal gospodarski načrt, ki ga aplicirajo v Argentini, ga je prekinil član organizacije Amnesty International, in ga pobaral o človeških pravicah v Argentini.

Odgovor ministra je bil zelo enostaven, in služi nam, da se malo spomnimo težkih časov, in mnogim po svetu, da bodo vedeli kako in zakaj. Minister je enostavno razložil, kako je pred leti teror vladal v deželi, in zlasti poudaril, kako so vsi vidnejši gospodarstveniki, podjetniki in industrialci (da ne omenimo političnih predstavnikov, pa še sindikalistov in tudi sploh navadnih državljanov) v vedni nevarnosti ugrabitve in poznejšega umora, pa naj bi bila izplačana ali ne zahtevana odkupnina. Spraševalca je minister napotil, naj poizve pri ameriških podjetjih, ki imajo svoje podružnice v Argentini, zakaj so morali umakniti vse svoje višje osebe v tej državi. Ves napör proti gverilcem, ki je rodil tak odpor v svetu, je bila vlada primorana izvesti, če je hotela vzpostaviti vsaj minimalno varnost za družbo. Ko je minister izrazil prepričanje, da ima argentinska družba pravico, da se brani pred morilci in zločinci, je doživel topel aplavz zbranih mednarodnih delegatov.

Zanimivo je to, da ob tolikih kritikah in napadih v svetu na položaj, ki praktično že skoraj več ne obstaja (domala je razščeden položaj skoraj vseh političnih pripornikov), nihče ne izreče besede o socialnem položaju, ko raste draginja in se inflacija noče ustaviti. Nasprotno, na vseh mednarodnih forumih izražajo priznanje delu in načrtom našega gospodarskega ministra,

ki pa sam včasih ne ve, kako bi razložil položaj, ki se le predolgo vleče. Prav pred njegovim odhodom v ZDA so se znova podražila goriva v višini 6 odstotkov, kar bo seyeda dvignilo cene vsem ostalim produktom. Ali ni izpolnitev vsaj osnovnih človekovih potreb tudi važna „pravica“, ena najvažnejših. A Amnesty International se zanima le za maloštevilne proslule gverilce...

Kar se tiče problema s Čilom, se je stvar nekoliko ohladila. Več upanja je na mirno rešitev, medtem ko se množijo predlogi za skupno izkoriščanje naravnih bogastev v južnih morjih (ribe in petrolej), ki naj okoristi obe državi in zagotovi mir na tamošnjem področju.

Je pa ta teden neka novica precej prizadela razne politične opazovalce. In to iz enostavnega razloga, da so ti opazovalci — časnikarji. Zakonski osnutek delavskega ministrstva je bil potrjen v kongresnem svetu in mu manjka le še predsedniški podpis. Ta zakon predvideva, da se odpravi polovični popust, ki ga imajo časnikarji v državnih vozilih (vlak, letala). Ves časnikarski svet je planil pokonci, in upajo, da predsednik Videla zakona ne bo potrdil.

Primer pa je zanimiv s tegale vidika: omenjeni osnutek je bil bliskovito potrjen, komaj je prišel z delavskega ministrstva v kongres. Nekaj drugi zakon pa čaka na rojstvo že dve leti in pol, pa ga z ničemer ne morejo spraviti na svet. Gre za zakon o sindikalnih organizacijah, ki ga napovedujejo že od samega nastopa in je bil najavljen z najvišjega vladnega mesta, pa še sedaj ni o njem ne duha ne sluha. Opazovalci menijo, da je preveč interesov v ozadju, da bi lahko prišli do zakonskega besedila, ki bi bil vsem po godu.

Janez Pavel I. govori

OBSODBA MARKSIZMA

Novi papež Janez Pavel I. je dal že več izjav svetovni javnosti, iz katerih je razvidno, da namerava biti odkritih besed, brez ovinkov, jasnih pojmov in da postavlja vsako stvar na svoje mesto.

Tako je minulo nedeljo v nagovoru na 80.000 vernikov in turistov, ki so bili zbrani na trgu sv. Petra, izjavil, da „ljubezen, ne nasilje, je pot, po kateri bo možno zgraditi boljši svet.“ Janez Pavel I. je citiral zadnje besede redovnice Tereze, predno so ji v francoski revoluciji na giljotino odsekali glavo: „Ljubezen bo vedno zmagovita, ljubezen lahko vse stori.“ Papež je poudaril: „To je prava beseda. Nasilje ne more ničesar napraviti, ljubezen pa lahko vse napravi. Vsak posameznik se mora odločiti, kaj lahko stori za blaginjo družbe.“

Nekaj dni prej pa je Janez Pavel I. odločno obsodil tkim. „teologijo osvobo-

bojenja“, o čemer je zlasti pisal neki Gustavo Gutiérrez in ki je predvsem zajela nekatere latinskoameriške vernike in duhovščino, ki so zašli močno na levo. Janez Pavel I. je izjavil:

„Katoliška Cerkev zavrača levičarsko 'teologijo osvobojenja', dasi se ne bo nikdar prenehala boriti za pravičnost. Napačno je trditi, da politična, gospodarska in družbena osvoboditev sovpada z osvobojenjem v Jezusu Kristusu, da božje kraljestvo sovpada s človeškim kraljestvom, da drži 'ubi Lenin, ibi Jerusalem.' Papež Janez Pavel I. je poudaril, da Cerkev takih desviacij ne odobrava, da pa se nikdar ne bo prenehala boriti za „osvobodo, pravičnost, mir in družbeni razvoj.“

Opazovalci ugotavljajo, da papeževe izjave veljajo tudi latinskoameriškim škofom, ki se pripravljajo na zasedanje v Puebli v Mehiki, ki se bo začelo 12. oktobra t. l.

Dajte vsakemu državljanu možnost dobiti potni list — in prepričan sem, da ta problem ne bo več obstajal. V nasprotnem primeru bo postopoma postajal beg z dokumenti ali brez vsakega papirja narodna nesreča.

PREPRIČANJE NE MORE BITI PREDPISANO

Problemu svobodnega kretanja je enakoverjen problem svobodnega izmenjavanja mišljenj. Sporazumen sem s stališčem partije, da ne zadošča prevzeti tujo kulturo brez lastnega vplivanja na druge kulture. A brez demokratizacije notranje politike, brez ustvarjalnega sodelovanja čim večih ljudi v posameznih poklicih, brez filozofskega, umetniškega, književnega, ustvarjalnega dela si ni moči predstavljati resničnega romunskega doprinosu k sodobni kulturi. Umetniško ustvarjanje je osebno dejanje; predpostavlja osebnosti, ne pa udinjane umetnike. Pripadnost marksistični filozofiji je vprašanje osebne vezanosti posameznika, ki posreduje nekaj svojega prepričanja tudi svoji stvaritvi. Prepričanja za to ne morejo biti ne predpisana, ne vključena v delovne osnutke in programe. To bi bil povratak k dogmatizmu žalostnega spomina, katerega žal spet doživljamo.

Čeprav nimamo več cenzurnih oblasti, imamo sicer neopazno, a dra-

Odprto pismo romunskega partijca državnemu predsedniku Ceausescu

Vse bolj in bolj prehaja v pričevanje dejstvo, da je komunistična doktrina v teoriji eno, v praksi izvajana pa vse kaj drugega. Komunistom ni posebno težko pridobiti pristaše in propagatorje za svoj nauk med intelektualnim slojem, posebno dokler so še v opoziciji ali v ilegali. A ko pride do neomejene oblasti in se v praksi razbohota, je poštenomislečemu intelektualcu čezdalje težje ostajati prepričan pristaša komunistične stvarnosti. Preveliko je nasilje nad človekovo miselnostjo in po naravi dano samosvojestjo posameznika, kar šteje med najosebnejše človekove vrednote. Naravno je tedaj, da začenjajo pogumno vstajati iz zatiranja in dozdanjega mrtvila po vseh komunističnih deželah prav intelektualci kot uporniki in tožilci sistema — skrunitelja po božji in človeški postavi danih osnovnih pravic.

O tem pojavu po deželah za železno zaveso smo sproti poročali. Ta mesec je dobila Romunija svojega javnega glasnika. 43-letni Viktor Frunza, član romunske KP od svojega 21 leta, docent na publicistični fakulteti bucareške univerze (kontrolirane po CKKP), uglieden in zelo upoštevan romunski pesnik, pisatelj, dramaturg in esejist, se je ta mesec mudil na Zahodu. Izjavil je sicer,

Spoštovani tovariš Ceausescu...

Kolikor mi je znano, ni to (rudarska stavka avgusta 1977) edino v molk zavito dejstvo v naši deželi. Na podlagi tega bi zlahka nemara zmotno sklepali, da je socialistična demokracija samo besedna, teoretsko zgrajena resničnost za prikrievanje dejstva, da nima niti partija ne ljudstvo pravice do pojasnil in da je celo tisk, ki naj bi bil prežet z duhom partije povsem nezaveden, ne-giben in ohromel.

DEBELA STENA LOČI LJUDSTVO OD VODSTVA

Vem za mnoge oblike socialne demokracije, ki dajejo zadnje čase delovnim množicam možnost razgovorov o naših

Novice iz Slovenije

SLOVENJ GRADEC — Slovenjgradčani niso od muh: postavili so svetovni rekord v „potiskanju spačka“. Dvajset mladih je 50 ur potiskalo Citroen okoli stadiona in tako naredilo 327 km. Najbrž bi mogli čas kaj pametneje porabiti.

GORNJA RADGONA — 16. mednarodni kmetijsko-živliski sejem je dobro uspel, saj ga je obiskalo 150.000 ljudi.

BEGUNJE — Na tekmovanju v gozdnih veščinah se je pomerilo 34 tekmovalcev, med njimi 10 kmetov, ki so se merili v sedmih veščinah. Prvo mesto je pripadlo kmetu Jožetu Lipovcu.

PTUJ — Na desetem festivalu domače zabavne glasbe, ki je bil 26. in 27. avgusta v Ptuj, je prvo mesto žirija prisodila ansamblu Dobri znanci, drugo ansamblu Vikija Avšiča, tretje pa ansamblu Slovenija. Ta zadnji je dobil največ glasov od 8.000 poslušalcev.

PIRAN — Piranske ulice in trge je 27. avgusta zasedla močna četa slikarjev; 125 jih je prišlo — poleg domačih so prišli še iz Italije in Avstrije in se merili na temo „Piran, Istra, morje, soline“. Žirija je od 148 oddanih del izbrala 68 za razstavo, prvo nagrado pa prisodila Nečju Slaparju iz Kranja.

LJUBLJANA — Turistična sezona se je končala in slovenski „hotelirji“ preštevajo devize. So kar zadovoljni, ker je bilo letos, kljub slabemu vremenu, precej tujih turistov. Težave imajo slovenska zdravilišča, pa ne zaradi pomanjkanja gostov, ampak zaradi pomanjkanja prostorov. Kar tretjino več gostov bi mogli nastaniti in to ne samo v glavni turistični sezoni, ampak v vsem letu.

BREŽICE — V Šentlenu pri Brežicah grade klet za 250 vagonov vina. Nad kletjo bodo postavili še dve polnilni liniji, od katerih bo ena proizvajala Slovinove brezalkoholne pijače z doječimi imeni Jupij, Coctaj, Schweppes, pa še nove „gazirane“ sadne sokove in grozdni napitek.

METLIKA — Metliška Beti, ki ima svoje proizvalne obrate v Metliki, Črnomlju, Dobovi in Mirni peči, si s svojimi pletilnimi izdelki uspešno utira pot na zahodno tržišče. Prodaja svoje izdelke v ZR Nemčijo, Avstrijo, Francijo, Dansko, Nizozemsko in švedsko; pozna jo jih pa tudi v SZ, Madžarski in Češkoslovaški.

RESNIK — Sedem učencev z Resnika, kraja pri Slovenskih Konjicah ni sedlo v klopi šole v Skomarjih. Šola v Resniku namerava opustiti zaradi majhnega števila otrok. Resničani pa

stično cenzuro. Uradniki delegati odločajo, če naj bo kako za objavo predloženo delo sprejeto ali odklonjeno. S tem že vnaprej nadomeščajo poklicno kritiko amaterji. Tudi naklade ne odločajo na podlagi kakovosti dela, temveč po povsem drugačnih, nepreglednih merilih.

POVRATEK K MALIKOVANJU

Pred desetimi leti ste dejali, da ne potrebujemo malikov, ker nam ni treba narediti iz človeka simbolne zastave, kajti naša simbolna zastava da je marksistični nauk. A zadnja leta je partijska propaganda ustvarila iz vas novega malika. Vaše velike objektivne zasluge za narod in partijo ter ugled, ki ga uživata po vsem svetu, so objektivna resnica. Ne morem pa soglašati s čezmernim hvalisanjem vaše osebe v govorih, v časopisnih člankih; v organiziranim pojavljanjem tisočev ljudi ob ritmičnem vzklikanju imena po trgih, po ulicah; s pesniki, ki se za uspehe nimajo zahvaliti svoji nadarjenosti, temveč svoji spretnosti prilizovanja; končno z vsem, kar naj iz vas ustvari nadčloveka.

Kot romunski državljani in član romunske komunistične partije sem mnenja, da je moje mesto doma. Menim tudi, da nisem storil nikakršnega nečastnega dejanja, če sem izjavil, da ne soglašam z nekaterimi vprašanji partijskega vodstva; zato se z dvignjeno glavo vračam domov.

Dovolite mi izraziti Vam svoje spoštovanje. S pozdravi tovariša

Viktor Frunza

Pariz, avgusta 1978

mislijo drugače in pravijo: Pred tremi leti ste nas na Resniku prepričevali o celodnevni šoli in ste nas prepričali. S skupnimi močmi so uredili šolo, sedaj pa naj bi jo čez noč ukiniteli. Ne, otake ne bomo popeljali v Skomarje, zahtevamo učiteljsko.

LJUBLJANA — (Jugo)slovensčina potovalne agencije Interexport Ljubljana, in letalskega podjetja Inex-Adria, ki ima sedež v Ljubljani, v prospektu o tečajih angleščine v Angliji in Ameriki: „Moderni angleški tečaji namenjeni so profesorjima in študentima angleškega jezika, sestavljeni so od 20 predavanj na temo moderna književnost, zatim 11 predavanj na temo politika, ekonomija in obrazovanje in 9 predavanj o vmetnosti, katere se odvijajo v eni od univerzitetnih predavalnicah tik uz reko Cam. Bogat društveni program dobro je vključen v pouk, a vključuje razgledanje Cambridge prvega dana te nekoliko izletov v poznata mesta kod London in Oxford. Sem tega organizirane so diskusije, večernja predavanja in razni obiski s predstavama za študente angleskog jezika, in vse to je vključeno v cenó aranšmana.“ Prospekt so tiskali v Veliki Britaniji, toda kdo se je potrudil za slovenski prevod? Pri „Intereksportu Ljubljana“ najbrž teksta sploh nikdar niso prebrali.

CELJE — Na vogalu Stanetove in Miklošičeve ceste so pri gradnji naleteli na zidovje, ki bo pomembno za tloris nekdanje rimske Celeie. Arheologi pravijo, da gre za zidovje dveh večjih stanovanjskih hiš, zgrajenih v 1. stoletju, ki sta bili obljubeni s stanovalci še v 4. stoletju. Med izkopavanj so našli dva velika bronasta novca, precej keramike, bronastih zaponk, srebrno zapestnico in v kotu enega prostora 11 bakrenih novcev, ki jih je stari Celjan verjetno skrnil v 4. stoletju, ko so bili burni časi. Našli so tudi ostanke kipa iz pohorskega marmorja, ki je verjetno predstavljal Herculesa.

Umrlj so od 31. 8. do 5. 9. 1978:

LJUBLJANA — Franciška Komatar; Zmago Šturm; Marija Štertak vd. Snaj; Marija Pečnik; Franc Strehar, 67; Margareta Lenček; Rada Čuda; Magdalena Verbic r. Janželj, 98; Marija Nemeč r. Mušič; Draga Furlan; Marjan Rogel, dipl. oec.; Avgust Buder; Ivan Kovač in Marija Roter-Kovač, prom. nesreča.

RAZNI KRAJI — Terezija Ograjenšek, Vojnik; Antonija Bokavšek, Vevče; Jože Glajzer, 41, Maribor; Marija Eržen r. Gartner, Češnjica; Stefan Knific, žel. up., škofja Loka; Ivan Zarnik, Suhadole; Ivan Lampe, mes. mojster, Kočevje; Duška Grlica, šivilja, Novo mesto; Janez Pajnič, Bukovica pri Ribnici; Jože Rupnik, dipl. inž., Logatec; Janez Slabanja, Log pri Brezovici; Nika Zeleznik, Rimske Toplice; Minka Kozuh, Dvor pri Polhovem Gradcu; Ignac Modrijan, 66, Petkovec; Franciška Mežnar, 77, Domžale; Leopold Goršek, Dobrna; Ivan Bidovec, 72, Nova Gorica; Ciril Podgornik, Begunje pri Cerkljici; Ivan Kores, župnik, Selnica ob Dravi; Božidar Colnar, Krško.

Ob 500-letnici velikega turškega vpada l. 1478

Turki so že v drugi polovici XV st. prihajali ropat v našo deželo zlasti po padcu Carigrada 1450 leta. Bili pa so že prej v slovenskih deželah, kamor so hodili morit, požigati in pleniti. Tako so vdrlj v naše kraje prvič l. 1396 in l. 1415 so dosegli že Primorsko. Odslej so divjale redno slednje leto, večasih tudi večkrat na leto (l. 1471 štirikrat!) turške čete iz bližnje Bosne v naše kraje, zlasti v sedemdesetih letih XV st. Najhujši je bil napad l. 1478, kjer so trpele največ Primorska in Koroška. Kranjska pa že preje, saj so požgali šentpetersko cerkev v Ljubljani že l. 1471 in odpeljali čez devet tisoč ujetnikov v sužnost in med janičarje. Do l. 1483 šteje zgodovina kar 30 napadov Turkov na našo zemljo, v katerih so odpeljali dvestotisoč ljudi v sužnost. Glavni poraz — prav od slovenskih čet — pa so doživeli na dan sv. Ahaca l. 1593 (26. 6.), kjer so pri Sisku skušali prebiti vrata v Slovenijo in potem na Zahod. Če so prej imeli namen samo ropati naše kraje, so tedaj imeli tudi politični cilj razširiti turški imperij v Italijo in Srednjo Evropo. Za Siskom je bila potem prva in zadnja trdnjava proti turškemu prodiranju v Evropo Ljubljana. Od tu pa je vodila prosta pot — v Rim... Bili smo v prvi liniji obrambe krščanstva pred pohodom v

17. obletnica blagoslovitve Slomškovega doma

Slabo vreme ni preprečilo številne udeležbe na proslavi 17-letnice. Že v zgodnji popoldanski uri se je zbralo mnogo članov in gostov, številna mladina v narodnih nosah. Pri slovesni maši za dobrotnike ustanove je pel cerkveni zbor pod vodstvom svojega neumornega pevovodje Gabrijela Camernika. O nevarnostih za našo slovensko versko in narodno skupnost je razvijal misli msgr. Anton Orehar. Pri izredno okusno pripravljene kosilu je nad tristo oseb v prijetni družbi počakalo na popoldanski program.

Okoli 17. ure je pričel z napovedjo sporeda lic. Marijan Schiffer. V imenu odbora Slomškovega doma je spregovoril predsednik Slomškovega doma Ivan Makovec. V svojem lepem govoru je opozarjal na bistvene naloge slovenskih Domov in vabil k sodelovanju. Njegove klene misli so bile sprejete z živahnim odobravanjem. Nastop mladenc pod vodstvom gđ. Anice Šemrov je s svojo ljubko simbolično vajo osvojil srca navzočih. Takoj nato je med zvoki orlovske himne strumno prikorkalo 50 učencev in učenk Slomškove šole z lepimi slovenskimi zastavami. Na okusno okrašenem odru je ta skupina ustvarila edinstveno ozadje mladih src in slovenskih barv med slavnostnim govorom predsednika Narodnega odbora za Slovenijo g. Miloša Stareta. Z njemu znano govorniško sposobnostjo je nanzal bogate misli za našo narodno rast in življenje v svobodi. Govornik je žel upravičeno priznanje številnih poslušalcev, ki so z velikim zanimanjem sledili izvajanjem priznanega javnega delavca in vodnika. Po končanih ovacijah je Mateja Hribar podala recitacijo zastavi, ves zbor u-

čencev pa Aškerčovo pesem Janičar. Slednja je bila izredno lepo podana in odličan uvod v odrski prikaz iz slovenske zgodovine v dobi turških vpadov v Slovenijo. Napisal ga je naš neutrudni sodelavec univ. prof. dr. Tine Debeljak, režirala pa ga. Ema Kessler ob sodelovanju Janeza Brula in Ivana Makovca.

Podobnih odrskih prikazov iz zgodovine je bilo v Slomškovem domu že več. Čeprav po večini niso nastopili poklicni igralci, je bilo potrebno mnogo vaj in delo režiserke prav gotovo ni bilo lahko. Težko si je predstavljati, koliko truda je bilo vložena v to predstavo. Pa je kljub oviram in težavam dobro uspela. Občinstvo je z zanimanjem sledilo razgibani predstavi, pri kateri so izredno skrbno podali svoje vloge vsi glavni igralci in tudi mladina z manjšimi nastopi. Nastopili so v vlogi meniha, Janez Brula; glavar, Jože Vombegar; pisar, Tone Bidovec; župnik, Stanko Novak; mati, Pepca Javoršek; oče, Jernej Tomazini; sin Jure, Gregor Hribar; nevesta Zala, Metka Tomazini; potujoči pevec, Marko Fink; turški paša, Janez Jerebič; Turki: Maks Nosé, Jure Pintar in Franci Sifrer; sel, Ciril Loboda.

Odrski prikaz nas je na učinkovit način povedel v čas, ko je slovenski narod trpel pred turškimi vpadi in so morali tisoči umreti, mlade pa so odvedli v sužnost.

S tem posrečeno napisanim in zelo dobro izvedenim odrskim prikazom je bil kulturni del prireditelje zaključen. Pri družabnem delu je do pozne ure ostalo še veliko število rojakov v veseli slovenski družbi.

—šič

SLOVENCI v ARGENTINI

Osebnosti novice:

Krsta: Krščena sta bila v slovenski cerkvi Marije Pomagaj Magdalena Valerija Vivot, hči prof. Tineta Vivot in gđ. prof. Marjane roj. Hribar. Za bota sta bila prof. Franc Sušnik in ga. Marija Sušnik. Krstil je msgr. Orehar; Emilijan Dante Caputo, sin Jožeta in gđ. Terezije roj. Starič. Botrovala sta Janko Starič in gđ. Metka Starič. Krstil je Franc Bergant, slovenski dušni pastir iz San Martina.

Srečnim staršem iskrene čestitke! Poroči: Poročila sta se 23. septembra med poročno mašo v slovenski cerkvi Marije Pomagaj Alojzij Poglajen in gđ. Irena Urbančič. Za priči sta bila ženinaova mati ga. Terezija Poglajen in nevestin oče Bogomir Urbančič. Poročil je p. dr. Alojzij Kukovica DJ.

V župni cerkvi v Transradiu sta se poročila Marija Oberžan in gđ. Veronika Albreht. Priče so bile ženinovi stari Stanko in ga. Francka Oberžan ter nevestini stari Jože in ga. Ivanka Albreht. Poročil ju je dr. Alojzij Starc.

Vsem novoporočencem iskrene čestitke!

Nov slovenski diplomat: Na buenosaireski državni univerzi je diplomiral in prejel naslov arhitekta Polde Malalan. čestitamo!

SAN JUSTO

Začetek dograditve Našega doma

V San Justo bodo v nedeljo 8. oktobra praznovali svojo vsakoletno obletnico ustanovitve — sedaj že 22-0 — ter bodo ob tej priložnosti po dviganju zastave začeli — simbolno — z delom za dograditev Našega doma pod geslom: Dogradimo Naš dom — za slovensko prihodnost. Popoldanski program je posvečen proslavi 60-letnice Oslobojitve 29. oktobra 1918. leta in bo go-

vornik dr. Tine Debeljak. Kot slavnostna predstava bo prikazana reprezentativna drama iz časa celjskih grofov Veronika Deseniška (v režiji Frida Beznička), ki naj velja tudi za spomin na stoletnico rojstva pesnika Otona Zupančiča.

SLOVENSKA VAS

Blagoslovitev in otvoritev Ateneja

Novo zgrajeno poslopje — mladinski Ateneo v Slovenski vasi — je bilo v nedeljo, 17. septembra, z veliko svečanostjo izročeno občestvu fare Marije Kraljice, katere sestavni del smo Slovenci. Veličastna stavba, ki so jo zgradili slovenski lazaristi za športno vzgojo in zdravo razvedrilo — mens sana in corpore sano — je nov doprinos k splošnemu napredku našega okolja. S to novo zgradbo se je naš slovenski človek s svojim delom ponovno uveljavil v tem predelu buenosaireskega predmestja. Zato z upravičnim ponosom zabeležimo nedeljski dogodek.

Dan blagoslovitve novega poslopja je bil velik praznik za vso mladino naših farnih šol, za njihove starše in za vse farane na splošno. Zaradi bližajoče nevihte so učenci in uniformirani dijaki, ki so se zbrali na šolskem prostoru, pred napovedano uro vkorakali v novo stavbo, kjer so napolnili ves spodnji prostor poslopja. Spremljali so jih učiteljice in proforski zbor. Ostalo ljudstvo se je zbralo na širokih hodnikih v prvem nadstropju, odkoder so z lahkoto sledili sveti daritvi in ostali slovesnostim v prtiličju. Ob napovedani uri je v spredu stopil v Ateneo pomožni škof iz Lomas de Zamora msgr. Héctor Romero skupaj s krajevnim župnikom g. Janezom Petkom in s kaplanom g. Jožetom Bokaličem. V spredu so šli tudi vsi povabljeni in gostje, kateri so zasedli sežež poleg oltarja, na katerem je po-

možni škof daroval mašo. Med povabljeni so med drugim bili zastopnik laičnega župana, boter novega poslopja dobrotnik g. Podestá z gospo, arhitekt Jurij Vombegar z gospo, zastopniki krajevnih farnih organizacij, oba predsednika naših slovenskih organizacij v vasi in še drugi. Slavja so se udeležili tudi zastopniki vseh bližnjih šol s svojimi zastavami.

Nad glavnim vhomod v Ateneo so v vetru plapolale tri zastave: papeška — izraz pripadnosti navzočih katoliški Cerkvi, argentinska — simbol dežele, v kateri živimo ter slovenska — simbol narodne skupnosti, ki je dala idejo, pobudo in delo za veličastno športno stavbo v vasi.

Med mašo je škof msgr. Romero poudaril vlogo katoliške šole v današnjem času. Njegove misli so bile kratke in jedrnat. Po maši je sledila blagoslovitev zastave in novih prostorov, nakar so nastopili govorniki, ki so gg. lazaristom čestitali h koristni ustanovi in k namenom, ki jih ta stavba zasleduje pri vzgoji mladine. Tako se je pravi zastopnik farnih šol g. Petek med drugim zahvalil tudi katoliškim Nemcem za njihovo denarno pomoč pri gradnji. Rektor farne srednje šole lic. Sganga je ob tej priliki dal priznanje slovenski skupnosti in sicer z besedami: „Zahvaljujemo se tudi slovenski skupnosti v tem naselju za njihovo kulturo, s katero so nas obogatili.“

Načrte za Ateneo je naredil naš rojak arhitekt Jurij Vombegar, ki je pred leti napravil načrte za ostale gradbene objekte v vasi, začeni s preureditvijo in dovršitvijo notranjosti cerkve po koncilskih določbah liturgične obnove. Sledile so ostale stavbe: dograditev osnovne šole, kasnejše srednja šola, misijonski zavod, Hladnikov dom, farni prostori, farna dvorana in Baragova tiskarna. Njegov je tudi načrt za bodoči Dom počitka, ki se že gradi na vogalnem zemljišču poleg cerkve.

Vsa večja dela pri novi zgradbi so opravili slovenski obrtniki. Železobetonsko konstrukcijo je preteklo leto meseca februarja začel naš vaščan, danes že pokojni Rudolf Primožič, delo je nadaljeval in končal njegov sin Franc. Z izjemo strehe in nekaterih manjših del so vsa ostala dela: zidavo, napeljava elektrike, mrzle in tople vode, namestitve sanitarnih naprav izvršili slovenski obrtniki, ki so s strokovnim in vestnim delom doprinesli svoj delež h gradnji ponosne stavbe, ki skupaj z ostalimi bogatijo in krasijo našo vas in okolje.

N. G.

POVIŠANJE NAROČNINE

Ko smo določevali povišanje naročnine Svobodne Slovenije za tekoče leto 1978, smo bili prepričani, da inflacija ne bo presegla 100% v tem letu in da se tudi cene ne bodo zvišale preko navedene meje. Dejansko pa je od konca avgusta inflacija že presegla 140%. Od lanskega 1. septembra do letošnjega konca avgusta pa nad 170%.

Zaradi nepredvidenega poviška stroškov tiskarne, papirja, poštnine in vseh izdatkov, ki so v zvezi s tiskom, moramo povišati naročnino v Argentini za vse tiste, ki jo doslej še niso plačali na 12.000, pesov, za pošiljanje po pošti pa na 14.000 pesov.

Vse tiste, ki so naročnino že poravnali, prosimo, da doplačajo 2.500 pesov, tisti pa, ki dobivajo list po pošti, 3.500 pesov. Posebej poudarjamo, da nam bo z ozirom na inflacijo doplačilo koristilo, če ga plačate čimprej, najkasneje do konca leta.

Uprava Svobodne Slovenije

nami vred enako silo trpe, dvignili in zapustili deželo, mesta, gradove in domovino... Kdor je videl tisočero silo, bridko vpitje, veliko trpljenje in jok ubogih ujetih kristjanov te dežele, je bil pač ganjen od žalosti in usmiljenja... In če si sovražniki podvržejo našo deželo, česar nas obvaruj dobrotljivi Bog, potem jim je odprta pot in ne bodo jih ovirale niti gore niti vode, da bi ne vdrlj v laške in nemške dežele, bati se je celo za Rim, ker so v nekaterih letih pridrlj iz Carigrada do sem in še dalje...

In koga drugega naj bi v tej sili klicali na pomoč, kakor najvišjega poglavarja sv. krščanske vere, ki je od Boga postavljen, da pase njegove ovčice... Prosimo Vašo Svetost, naj premisli in uvažuje veliko nečast, ki se dela Bogu, s tem, da se onečaščajo sveti zakramenti, rušijo božje hiše in da je bilo toliko božjih služabnikov in toliko tisočev ljudi pomorjenih... Kako neusmiljeno je sovražnik ločil žene, bože, otroke in sorodnike in jih nage, bose, lačne in žejne, vkovane v železo in v verige kakor hudodelce, z rokami na hrbtu zvezane, odgnal v sužnost... Kako neusmiljeno se preliva krščanska kri, koliko revščine trpe revni kristjani, katerim je bilo vse imetje ugrabljeno in požgano, ki nimajo niti strehe niti zavetja, kamor bi se skrili pred groznim sovražnikom. Kako strašna

nadloga je to, ko morajo nesrečne matere s svojimi malimi otroki bežati v črni noči, ob velikem deževju in nevihti in kar je še hujše, da nimajo dece s čim pokriti. Koliko je tu mraza in trpljenja, strahu in revščine, koliko bridkosti, bolečine in joka. Nobeno človeško srce ne more tega popolnoma umeti, nihče popisati in dopovedati. Zato prosimo Vašo Svetost in ves kardinalski zbor, da se nam v kratkem pomaga z močno deželno brambo proti Turkom in da se proti njim izvede križarska vojska...

Tako pismo kranjskih stanov, ki ne potrebuje komentarja, le premislek.

Z g o d o v i n a r dodaja: „Ta poziv je pretresel tudi sv. očeta, ki je dne 24. junija 1475 zaukazal javne molitve in spokorne procesije za trpeče kristjane in odredil, naj se zbiraajo sredstva in vojaki za vojno proti Turkom. Cesar Friderik III. je napovedal črno vojsko proti Turkom in pomoč so obljubili Benečani, Poljaki, Romuni in ogrski kralj Matjaž...“

„Da je bila sila na višku, nam priča pismo oglejskega patriarha z dne 22. aprila 1478, s katerim pooblašča goriško duhovščino, da se z orožjem v roki bori zoper Turke.“

To se je zgodilo in zgodilo n a t a n čno pred pol 1000-letjem.

Ali pa ne morebiti tudi pozneje?

td

NARODNOPOLITIČNO DELO V EMIGRACIJI

INFORMATIVNI IN DEBATNI VEČER

MILOŠ STARE, predsednik SLS: Delo SLS v emigraciji

DR. M. KREMŽAR: Nujnost političnega delovanja

V SOBOTO, 30. SEPTEMBRA 1978

OB 20. URI

V SLOMŠKOVEM DOMU

Vabljeni vsi, ki se zanimajo za narodnopolitično delo, predvsem za delovanje in program SLS.

PO ŠPORTNEM SVETU

KNJIGA O TRIGLAVU bi morala iziti za 200-letnico prvega vzpona na kralja slovenskih gora, a so njeni izid premaknili na december zaradi „prezaposlenosti avtorjev dr. Mihe Potočnika, prof. Evgena Lovšina in Stanka Hribarja“. Knjiga o Triglavu bo okrašena s 16 umetniškimi prilogami slikarjev, ki jih je prevzel svet Triglava in s 30 dokumentarnimi fotografijami večjega obsega.

EKIPA ALPINISTOV iz Domžal, Kamnika in Mengša je v Hindukušu v Pakistanu osvojila 7692 m visoki najvišji vrh Tirič Mir po novi prvenstveni smeri, ki so jo doslej zamenjale opraviti razne alpinistične odprave. Na vrh so prišli 11. avgusta Matjaž Veselko in Miro Štebe, 14. avgusta pa

še Cene Berčič, Janez Šušteršič in Jure Ozog, le vodja odprave Slave Šikonja se je moral zaradi poškodbe noge vrhu odpovedati.

NA 12. EVROPSKEM prvenstvu v atletiki se je 14 jugoslovanskih reprezentantov kar dobro odrezalo. Zlato medaljo v troskoku je dobil s 16,94 Srejovič; 7. mesto je s 16,62 zasedel Spasojevič, deveto Hegediš s 16,24. Stekič je osvojil srebrno v skoku v daljavo, štafeta 4x100 je bila osma, Pisič pa je zasedel deveto mesto v teku 100 m ovijega.

NA DRŽAVNEM PRVENSTVU v plavalnem maratonu je lanski prvak Kranjčan Borut Petrič obranil naslov. 16 km dolgo progo ob otoku Hvaru je preplaval med 18 tekmovalci v času 3:56,15. Edina dama med 18 tekmovalci Barbara Stemberger, prav tako iz Kranja, je osvojila 4. mesto.

Mednarodni teden

UPOKOJENI španski diplomat Angel Alcazar de Velasco je v Madridu objavil, da je med vojno vodil v Kanadi vohunsko mrežo proti Angliji in ZDA. Njegovim vohunom se je posrečilo izpeljati japonsko potopitev britanske vojne ladje Prince of Wales leta 1941. Podatke o položaju ladje je dobil od nekega ameriškega vohuna. „Proti Angliji so se poleg Hitlerjeve Nemčije borile tudi ZDA, ker so v Washingtonu hoteli zmanjšati britansko moč na morju,“ je izjavil Velasco. Njegovi vohuni da so tudi izvedeli za priprave atomske bombe, pa v Madridu niso hoteli verjeti v resničnost teh poročil.

POLJSKI KARDINAL WYSZYNSKI se je pet dni mudil v Zahodni Nemčiji, kjer je pozval Nemce in Poljake, naj „pozabijo na preteklost in delajo skupaj za bodočnost Evrope.“ Wyszyński je tudi pozval Zahodno Evropo, naj „preneha biti orožarna za Bližnji vzhod, Afriko in latinsko Ameriko“ ter je maševal v kapeli Presvete Krvi, ki je postavljena na prostoru, kjer je bilo zloglasno nacistično taborišče Dachau pri Münchenu.

Prosimo, ne odlašajte s poravnavo naročnine!

OBVESTILA

SOBOTA, 30. septembra:

Narodnopolitično delo v emigraciji — Miloš Stare: Poročilo o delu SLS v emigraciji; dr. Marko Kremžar: Nujnost političnega delovanja. Za tem debata. Ob 20 v Slomškovem domu.

Predavanje prof. dr. M. Komarja v Slovenski hiši ob 16 v prireditvi SKAS-a. V Hladnikovem domu predavanje dr. Vinka Brumna o branju. Vabljeni vsi, zlasti starši in mladina!

NEDELJA, 1. oktobra:

Velika sanmartinska tombola. Na Pristavi: 15-letnica slovenske službe božje in prva obletnica kronanja podobe Marije Pomagaj. Družinska nedelja. Kosilo.

Odbojkaška tekma Repr. Zedinjena Slovenija proti Centro Cultural Italiano, dekliška skupina, na igrišču ul. Arieta 2.967, San Justo, ob 11h.

Odbojkaška tekma Reprezentance Zedinjena Slovenija proti C. A. Ducilo na igrišču Claridad, ul. Alianza 250, Ciudadela, ob 16. uri.

SREDA, 4. oktobra:

Sestanek Zveze slov. mater in žena ob 17. uri v Slovenski hiši. Predavala

bo ga. lic. Tinka Šušteršičeva: Higijena v družini.

SOBOTA, 7. oktobra:

Na Pristavi: 25-letnica šole dr. Fr. Prešerna — akademija in spevoigra Pomlad prihaja. Ob 19 uri.

Pouk Srednješolskega tečaja rav. Marka Bajuka v Slovenski hiši ob 15 uri.

Sestanek SKADA ob 19.15. Predaval bo dr. Alojzij Kukovica. Začetek s skupno sv. mašo.

NEDELJA, 8. oktobra:

Obletnica Našega doma v San Justo.

SOBOTA, 14. oktobra:

Odbojkaška tekma Repr. Zedinjena Slovenija proti C. A. Talleres, dekliška skupina, na igrišču Pivote in Manuel Castro, Remedios de Escalada, ob 17h.

Ob 60 letnici ustanovitve prve slovenske zadrudne šole bo predaval v prostorih Sloge ob 20h g. Jože Košiček.

NEDELJA, 15. oktobra:

V Slovenskem domu v San Martinu ob 10.30 informativni sestanek: poročilo in razgovor o novih zidavah v domu.

NEDELJA, 22. oktobra:

Proslava Misijonske nedelje v Slovenski hiši.

SOBOTA, 28. oktobra:

Manifestacijsko zborovanje ob 60-letnici Narodnega praznika in dneva slovenske zastave v Slovenski hiši.

NEDELJA, 29. oktobra:

Pristavski dan s celodnevni sporedom.

V SLOVENSKEM DOMU V SAN MARTINU bo v

nedeljo, 15. oktobra

ob 10,30

članski informativni sestanek

zaradi novih zidav v domu

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires

Pta. baja, ofic. 2

T. E. 35-8827

NAŠ DOM

SAN JUSTO

VEČERJA

Prva v namen gradnje gledališkega odra in pokrite telovadnice z nagradnim žrebanjem avtomobilov:

Opel K 180 in Fiat 600

ob navzočnosti vseh članov in prijateljev, ki so rezervirali vstopnice. 30. septembra 1978 ob 20. uri.

Za dobro razpoloženje bo poskrbel KVARTET EVROPA

VELIKA SANMARTINSKA TOMBOLA V NEDELJO, 1. OKTOBRA OB 15.30

Po tomboli ljudska veselica s sodelovanjem "Slovenskega instrumentalnega orkestra"

NAŠ DOM

SAN JUSTO

8. OKTOBRA 1978

Proslava 22. letnice ustanovitve

DOPOLDNE OB 8 SV. MAŠA V STOLNICI ZA VSE ŽIVE IN POKOJNE ČLANE NAŠEGA DOMA. DAROVAL JO BO MSGR. ANTON OREHAR. PEL BO MLADINSKI ZBOR POD VODSTVOM ANDREJA SELANA.

OB 9 DVGANJE ZASTAV IN SIMBOLIČEN ZACETEK Z DELOM ZA DOGRADITEV NAŠEGA DOMA POD GESLOM:

„DOGRADIMO NAŠ DOM ZA SLOVENSKO PRIHODNOST“

POPOLDNE OB 17 PROSLAVA, POSVEČENA 60-LETNICI NARODNEGA PRAZNIKA OSVOBOJENJA 29. OKTOBRA 1918, IN STOLETNICI PESNIKA OTONA ŽUPANČIČA S PREDSTAVO NJEGOVE DRAME

Veronika deseniška

REŽISER: FRIDO BEZNIK

SLAVNOSTNI GOVORNIK: DR. TINE DEBELJAK.

Sodeluje: "SLOVENSKI INSTRUMENTALNI ANSAM BEL"

OSREDNJA HIŠA:

LOMAS DE ZAMORA

Av. Hipólito Yrigoyen 8854/62

Tel.: 243-2291

(med Boedo in Sáenz)

Vse za dom

- Pohištvo

- Dekoracije

PODRUŽNICE:

EZEIZA

Ruta 205 (nasproti postaje)
Tel. 295-1197

C. SPEGAZZINI

Av. 25 de Mayo 136

SAN JUSTO

Almafuerte 3230

(eno kvadro od občine)

LOMAS DE ZAMORA

Hipólito Yrigoyen in Laprida

ESLOVENIA LIBRE

Editor y director: Miloš Stare

Redacción y Administración:

Ramón L. Falcón 4158

1407 Buenos Aires,

Argentina

T. E. 69-9508

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavle Fajdiga,

dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj

in Tone Mizerit

Correo Argentino Central (B)

FRANQUEO PAGADO

Concesión N° 5775

TARIFA REDUCIDA

Concesión N° 8324

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 1.419.886

Naročnina Svob. Slovenije za l. 1978: za Argentino: \$ 12.000 (1.200.000), pri pošiljanju po pošti \$ 14.000 (1.400.000); ZDA in Kanada pri pošiljanju z avionsko pošto 25 USA dol.; obmejne države Argentine 20 USA dol.; Avstralija 31 USA dol.; Evropa 28 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 19 dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, 1101, Buenos Aires, T. E. 33-7213.

KREDITNA ZADRUGA

"SLOGA" z o. z.

BME. MITRE 97

RAMOS MEJIA

T. E. 658-6574

URADNE URE:

PONEDELJEK, SREDA IN PETEK

OD 15. DO 19. URE.

Prof. dr. JUAN JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pritličje

Capital Federal

Tel. 393-2413

Ordinira v torek, četrtek in soboto ob 17. do 20. Zahtevati določitev ure na privatni telefon 628-4188.

PUERTAS PLEGABLES

Intermódulo

desde \$ 22.500.- m2

en maderas, vitraux,

laminados plásticos y

telas vinílicas

Fábrica, Ventas y

Envíos Interior:

Río de Janeiro 677 Cap. Fed.

812-7490 y 2069

Sucursales:

Capital: Av. Juan B. Justo 3976

San Miguel:

Av. León Gallardo 383

INTERMODULO

opozarja posebej

Slovence

na

svoje izdelke

1. POJASNILO K RAZPISU

POSEBNIH, VEZANIH DELNIC PO \$ 100.000.—

● TE DELNICE LAHKO NA NOVO VPLAČATE ALI PA NANJE PRENESETE ŽE VLOŽENI DENAR V SLOGI. POLEG DOSEDANJIH ČLANOV SI JIH LAHKO NABAVIJO TUDI NOVI ČLANI.

● TISTI, KI SI BODO NABAVILI TE POSEBNE, VEZANE DELNICE, PRED 31. OKTOMBROM T. L., BODO IMELI UGODNOSTI? DA BODO IMELI PRAVIČO DO POSMRTNINSKE PODPORE V VIŠINI \$ 300.000.— ŽE OD 1. JANUARJA 1979, ZA VSE ONE, KI PA BODO TE DELNICE KUPILI PO 31. OKTOBRU T. L. PA BO ZA POSMRTNINSKO PODPORO VELJALA ČAKALNA DOBA ŠESTIH MESECEV.

PREBERITE! PREMISLITE! POMNITE: V SLOGI JE MOČ!

Z globoko žalostjo sporočamo vsem rojakom, znancem in prijateljem, da nas je dne 22. avgusta 1978 po težki bolezni za vedno zapustila v 66. letu starosti naša draga sestra, mama, babica in svakinja

Amalija Živko roj. Karin

poštna uradnica v pokoju

Pokopali so jo 24. avgusta 1978 na pokopališču v Vinici pri Črnomlju.

žalujoči:

Brat Anton z družino,

nečak Luis z družino.

V domovini hčerke Romana in Katia

z družinama.

Brata Evgen in Julče z družinama

in ostalo sorodstvo.

Buenos Aires, Karlovec, Vinica, Maribor, Kanada.